SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA

9 JANUARI 1936

BIJ DEN POPPENKAPPER

Waarom Reintje zoo hard door het bosch liep

EEN AVONTUUR VAN MIMOOSJE

MIMOOSJE was het liefste egelmeisje, dat je je maar voorstellen kunt. Ze had 'n snoezig, grijs snuitje en een grijs egeljasje, dat natuurlijk dicht bezet was met stekeltjes. Ze had de mooiste en de kleinste egelvoetjes, die ze daar ooit in het bosch hadden gezien. Dat zei de oude Iglo ten minste en die kon het weten, want ze was de oudste egel van het bosch en ze had al heel wat egels gezien. Ja, zoo was Mimoosje. En toch was ze heelemaal niet trotsch. Ze wist wel, dat ze er aardig uitzag, maar ze bleef heel gewoon. Ze had voor ieder een vriendelijk woord en bleef een eenvoudig egeltje.

Het was op een ochtend in den winter, dat moeder tegen Mimoosje zei :

„Kind, ga jij tante Stien maar een eindje tegemoet ; dat is leuk voor haar. Wees voorzichtig en ga niet verder dan de zeven beuken."

„Best, moeder," zei Mimoosje en ze trok haar warme jasje aan. Dat mocht ook wel. Het had pas gesneeuwd en buiten was het flink koud. Maar in het holletje merkte je daar niet veel van.

De egels, die haast den geheelen winter sliepen, waren nu voor een paar dagen uit hun bedjes gekropen omdat ze den volgenden dag feest hadden. En voor dat feest kwam tante Stien Stikkel ook.

Het was het feest van het midden van den winter. Dan zijn de egels altijd blij, dat het weer zoo ver is en zoo vieren ze dan een klein feestje.

Toen Mimoosje buiten kwam, scheen de zon. De boomen hadden dikke, witte jassen aan, de sneeuw lag een voet hoog, zoodat er geen grassprietje, geen mosplantje doorheen kon kijken.

Mimoosje stapte flink door. Bij iederen hoek meende ze, dat ze tante Stien wel zou zien, maar dat viel tegen. Zoo kwam ze bij de zeven beuken en nu mocht ze niet verder, zooals moeder gezegd had.

Mimoosje wachtte dus nog even, maar toen ze nog steeds niemand zag, kreeg ze een leuk idee. Een plan!

Ze zou zich verstoppen en tante eerst voorbij laten loopen, om haar dan aan het schrikken te maken. Tante hield óók wel van een grapje, want ze was een jolige oude egel-dame.

Mimoosje verstopte zich achter den diksten van de zeven beuken en toen moest ze weer een heelen tijd wachten, want tante kwam maar niet.

Maar eindelijk.... daar hoorde Mimoosje zachte voetstappen naderen. Dat moest tante wel zijn, want er was geen enkel dier, dat zoo'n geluid maakte als de egel. Mimoosje hoorde de stekels van haar tante zacht tegen elkaar klapperen. Ze keek voorzichtig om den boom.... ja, daar kwam tante aanstappen. Ze had een koffertje bij zich. Wat zou daar in zitten ? Mimoosje dacht wel, dat er ook een klein cadeautje voor hààr in zou zitten.

Tante Stien Stikkel merkte niets en liep rustig voorbij, zoodat Mimoosje haar lachen haast niet kon inhouden. Juist wou ze achter den boom te voorschijn komen.... toen ze plotseling andere voetstappen naderbij hoorde komen....

Angstig keek ze om haar boom heen.... daar kwam Reintje de Vos hard aan loopen. Hij liep achter tante Stien aan...., maar die had zijn voetstappen óók al gehoord. Kijk! Ze bleef staan, ze keek om, zag den vos, en meteen drukte zij haar koffertje tegen zich aan, ging op den grond liggen en rolde zich op. Zoo werd ze een ronde, stekelige bal. En toen stond de vos reeds naast haar.

Ja. Hij was net iets te laat!

„Zoo," zei de vos. „Wat doe jij in het bosch, egel ? Je hoorde te slapen! Alle egels slapen in den winter!"

„Ik doe, wat ik wil, vos," antwoordde tante Stien en haar stem klonk een beetje raar, want ze bleef opgerold liggen. Want ze wist heel goed, waar het den vos om te doen was : hij wilde haar koffertje

.... daar kwam tante aanstappen.

wegpakken. En ze wist ook, dat ze kalm moest blijven liggen, dan kon de vos haar niets doen.

„Wat heb je daar bij je ?" vroeg de vos.

„Een koffertje, vos," zei tante Stien, die nog nooit gejokt had. „Maar dat gaat jou niets aan. Het is m ij n koffertje en je krijgt het tòch niet. Ik wacht net zoo lang, tot je weg bent."

„Dan zullen we eens zien, wie het langste wachten kan," zei de vos, terwijl hij de sneeuw op een plekje wegkrabde vlak naast tante Stien, en rustig naast de opgerolde egel ging liggen.

Daar lagen ze nu : de vos en de egel. En het leek, dat ze daar nog een heelen tijd konden liggen. Mimoosje keek angstig naar de beide dieren. Ze wist wel, dat tante Stien niet zoo dom zou zijn, om haar hoofd en haar koffertje uit te steken. Maar ze wist ook, dat de vos stellig wel een paar uren zou blijven liggen, voor het hem verveelde. En die arme tante lag zoo maar op de sneeuw. Die zou vanavond zeker erg verkouden zijn, als ze daar zoo lang moest blijven liggen.

Wat moest Mimoosje doen ? Ze dacht lang na, maar ze durfde niet te voorschijn te komen, want ze was veel te bang voor den vos. Kon ze dan niets anders bedenken ?

En toen dacht ze ineens aan haar vriendin Eekelientje. Dat was een eekhoorn en die woonde hier niet zoo ver vandaan. Die zou haar misschien kunnen

helpen. Mimoosje wist nog wel niet hoe, maar dat wist Eekelientje wellicht wel. Mimoosje sloop weg, zoo zacht als ze kon, terwijl ze er voor zorgde, dat haar stekeltjes niet klapperden.

Toen ze een eindje verder was, ging ze hard loopen, omdat de vos haar nu niet meer hooren kon.

Even later stond Mimoosje voor den grooten boom, waar Eekelientje in woonde. Ze hoefde alleen maar even op den boom te kloppen.... en daar kwam Eekelientje al, zwaaiend met haar grooten pluimstaart, aangesprongen.

Vlug vertelde Mimoosje, wat ze daarnet gezien had en Eekelientje luisterde aandachtig.

Toen zei ze:

„Oóóóó, is het anders niet? Daar weet ik wel raad op. Ik jok nooit, maar als ik je tante kan helpen, omdat die valsche vos haar weer plaagt, dan doe ik het. Ga maar gauw mee en loop zoo hard je kunt!"

Mimoosje rende en rende, zooals ze nog nooit geloopen had, maar Eekelientje vond, dat het nog lang niet hard genoeg ging. Dat komt, omdat zoo'n eekhoorn veel harder kan loopen dan een egelmeisje.

Maar na vijf minuten kwamen ze toch weer in de buurt van de zeven beuken.

„Wacht hier, Mimoosje," zei Eekelientje. „Nu zal ik je tante gaan helpen."

Mimoosje wachtte weer achter den beuk en zag Eekelientje vlak bij den vos op den grond springen.

„Wat doe je daar?" vroeg de jonge eekhoorn.

De vos keek haar niet erg vriendelijk aan. „Ik houd dezen egel een beetje gezelschap," zei hij toen.

„Domoor," zei Eekelientje en ze begon hard te lachen. „Jij bent een domoor, hoor."

„Waarom?" vroeg de vos nijdig.

„Omdat je nu niets mee krijgt van het lekkers," zei Eekelientje. „Vlak bij mijn huis zitten wel zes vossen. Die hebben een heele groote kaas gestolen van boer Makker en die zitten ze nou lekker op te peuzelen."

„Daar ga ik ook naar toe," zei de vos.

„Dan mag je wel hard loopen, anders is alles op," lachte Eekelientje.

Dat liet de vos zich geen tweemaal zeggen. Hij stond op en rende weg.

„Wat doe je daar?" vroeg de jonge eekhoorn.

IN het oude Egypte der Pharao's werd diefstal niet als iets onteerends beschouwd. Zelfs bestond er een soort gilde, waartoe alleen dieven behoorden. Wie in het oude Egypte beroepsdief wilde worden, moest zich als zoodanig bij den burgemeester van zijn stad laten inschrijven. Stal hij iets, zonder dat men hem bij den kraag greep, dan was hij verplicht, het gestolene naar een centraal bureau te brengen, waar de eigenaar het dan kon terugkoopen, terwijl de opbrengst voor den dief was.

Maar als de dief bij een diefstal wèl betrapt werd, nou, dan was hij nog lang niet gelukkig, want dan moest hij voor straf dwangarbeid verrichten bij den bouw van de pyramiden of den aanleg van vestingwerken. En dat viel lang niet mee in het snikheete Egypte.

* * *

EEN der grootste overwinningen op de Christenheid behaalden de Turken op 28 Mei 1453, toen zij na een beleg van slechts één maand Constantinopel — dat tegenwoordig Istanboel heet — stormenderhand veroverden. Constantinopel was in het jaar 330 gesticht en heette feitelijk Nieuw-Rome. De Grieksche patriarch onderteekent zijn documenten nog altijd met: „Aartsbisschop van Constantinopel — Nieuw Rome."

* * *

HET woord „polo", de naam van een sport, die je zoowel te paard als in het water en op schaatsen kunt beoefenen, komt waarschijnlijk uit Tibet. Daar noemen ze den bal, waarmee dit spel wordt gespeeld, namelijk „poeloe".

De Europeanen maakten met polo-te-paard voor het eerst in Perzië kennis, waar het door ruiters werd beoefend. Engelsche regimenten, die uit Voor-Indië naar hun vaderland terugkeerden, voerden dit mooie spel ook in Groot-Brittannië in, en wel in 1871, zoodat het voor Europa nog maar een heel jong spel is. Bij polo-te-paard bestaat elk der ploegen uit vier man. De bal is van wit bamboe vervaardigd.

* * *

DE oude Romeinen hadden niet veel met ooievaars op. Ze geloofden vast en stellig, dat deze fraaie vogels, als ze gedurende den winter in Egypte vertoefden, zichzelf in menschen veranderen en dan allerlei kwaad stichten konden.

Raven werden door de Germanen als heilige vogels beschouwd, die speciaal onder de hoede stonden van hun god Odin.

Pauwen beschouwde men in vroeger tijden als ongeluksvogels en in Indië is dat nog altijd het geval.

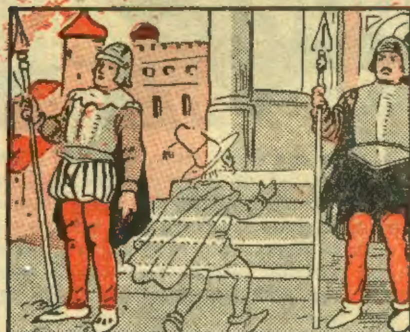
En Mimoosje? Die liep naar haar tante toe. Ze nam het koffertje over en toen gingen de twee egels, zoo hard als ze konden, naar huis. Maar eerst hadden ze Eekelientje bedankt voor haar hulp.

Arme tante Stien Stikkel was wel stijf geworden van het lange liggen, maar ze liep heel hard, omdat ze wist, dat de vos natuurlijk terug zou komen.

Die k w a m ook terug...., maar toen zaten de egels al lang in hun veilige holletje. En Reintje was toch zòò boos op Eekelientje.... nee, verschrikkelijk!!!

A. v. O.

de dansende PRINSESJES

TOEN GING BERT EVEN OM EEN HOEKJE, TEN EINDE DAAR ZIJN SJAAL OM TE DOEN. METEEN WERD HIJ ONZICHTBAAR EN KON HIJ ONGEMERKT LANGS DE SOLDATEN GAAN

HIJ LIEP HET PALEIS BINNEN EN IN DE TROONZAAL GEKOMEN, DEED HIJ VOOR DEN KONING DE SJAAL AF. "MAJESTEIT, IK ZAL DE PLAATS VINDEN, WAAR DE PRINSESJES DANSEN," ZEI BERT.

DE KONING GELOOFDE BERT, EN HIJ GAF ONMIDDELLIJK BEVEL, DAT ER MOOIE, NIEUWE KLEEREN VOOR DE JONGEN GEMAAKT MOESTEN WORDEN WANT ER ZOU EEN GROOT FEEST ZIJN.

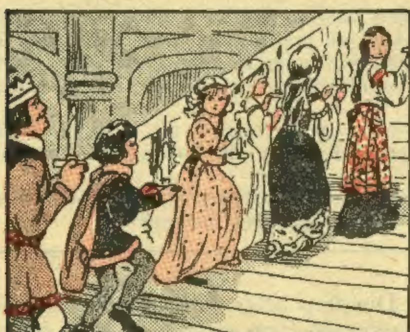
TOEN LEIDDE DE KONING BERT IN DE FEESTZAAL EN ZEI: „HIER GAAN WE MET MIJN VIER DOCHTERS EEN FEESTMAAL HOUDEN. LAAT NU EENS ZIEN OF JE ER ACHTER KOMT WAAR ZE DANSEN.

HET JONGSTE PRINSESJE KWAM AAN TAFEL NAAST BERT ZITTEN EN DE JONGEN VOND, DAT ZIJ HET MOOISTE EN AARDIGSTE MEISJE WAS, DAT HIJ OOIT IN ZIJN LEVEN GEZIEN HAD.

NA DEN MAALTIJD KWAM EEN MINSTREEL MUZIEK MAKEN, MAAR DE PRINSESJES WAREN ZOO SLAPERIG, DAT ZIJ DOOR HET VELE GAPEN NIET NAAR DE MUZIEK KONDEN LUISTEREN

EINDELIJK ZEIDEN DE PRINSESJES "GOEDEN NACHT" EN GINGEN ZE ELK MET EEN KAARS IN DE HAND NAAR HAAR SLAAPKAMER "IK ZAL JE JE KAMER WIJZEN, BERT," ZEI DE KONING

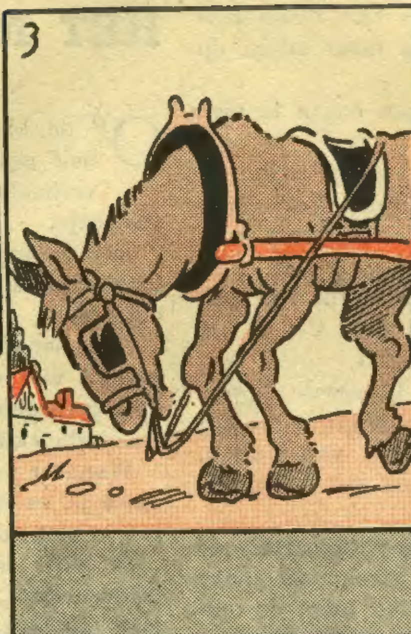

"WANNEER JE DE DEUR OPEN LAAT STAAN, KUN JE HOOREN OF DE PRINSESSEN PROBEEREN UIT TE GAAN. HAAR KAMER IS HIERNAAST." RAADDE DE KONING DEN JONGEN.

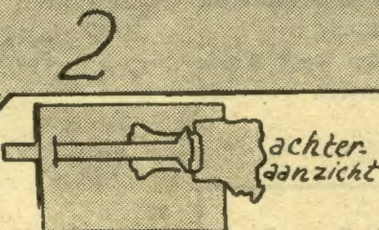
TUSSCHEN BERT'S OUDE KLEEREN LAG DE SJAAL, DIE HEM ONZICHTBAAR KON MAKEN. JUIST TOEN HIJ HAAR TEVOORSCHIJN WILDE HALEN, KWAM DE OUDSTE PRINSES BINNEN.

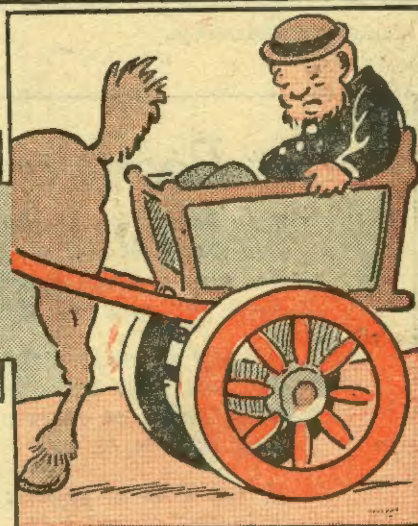
Teekening 4 niet opplakken

De no's 1, 2 en 3 worden eerst op karton geplakt en gedroogd

B

1

B

EEN KARRETJE LANGS DEN ZANDWEG REED.....

WIE kent niet dat schoone lied van het karretje, dat langs den zandweg reed en waarvan de voerman te rusten lag, waardoor zoowel het karretje als de voerman niet behouden thuis kwamen?

Nu, wie het niet mocht kennen, die vraagt het maar eens aan vader of moeder of aan de juffrouw op school, want het is een leerzaam liedje.

Onze beweegbare plaat van deze week behandelt net zoo'n geval als dat van het karretje langs den zandweg.

Boer Teun is naar de markt geweest en hij heeft zich daar zoo druk gemaakt, dat hij op den terugweg zijn oogen niet meer open houden kan en in slaap is gevallen.

Bruin, boer Teun's trouwe paard, kent den weg naar den stal van buiten, zoodat het dier kalm naar huis toe klost, terwijl Teun op de kar een uiltje zit te knappen.

Zoo zouden ze dan ook zonder wederwaardigheden behouden weer thuis gekomen zijn, als niet een klein aardmannetje, dat langs den weg onder de wortels van een boom zat, den slapenden Teun had zien aankomen.

De kleine plaaggeest wilde een grapje met boer Teun uithalen, en daarom nam hij fluks zijn tooverstaf en veranderde daarmee den trouwen Bruin in een houten paardje, terwijl hij tevens de kar een stuk kleiner maakte.

Boer Teun schrok daarvan wakker en staarde toen met angstige verbazing naar het houten trekdier, waarin Bruin veranderd was.

Gelukkig maar, dat het aardmannetje paard en kar met behulp van zijn tooverstaf weer in den ouden

toestand terugbracht, want anders had Bruin zich voortaan als speelgoedpaardje nog maar alleen op wieltjes kunnen voortbewegen.

Om die tooverij nu voor je eigen oogen te zien gebeuren, doe je als volgt:

Knip eerst het stuk, dat met 4 gemerkt is, uit, want dit stuk mag niet opgeplakt worden. Vervolgens plak je de rest op een stuk karton en dan knip je de verschillende stukken uit.

Het stuk 4 plak je nu aan de achterzijde van stuk 1. Dan maak je de insnijdingen A-A en C-C in het stuk 3 en de insnijding B-B in het stuk 1.

Buig nu de twee punten van stuk 1 langs de stippellijntjes naar achteren en steek dan de grijze lip van voren naar achteren in de gleuf A-A van stuk 3, waarna je de twee omgelegde punten aan de achterzijde weer rechtbuigt.

Thans buig je van stuk 2 de twee punten langs de stippellijnen naar achteren om, steekt de lange grijze lip in gleuf B-B van stuk 1 en buigt de omgelegde punten weer recht, waarna de lip verder nog van achteren naar voren door de gleuf C-C van stuk 3 gestoken wordt. Ziezoo, de zaak is klaar.

Wanneer je nu de grijze lip heen en weer trekt, zul je getuige zijn van de tooverkunsten van het kleine aardmannetje.

Met Beer naar bed

't Is bedtijd en beertje
Die mag met mij mee.
Nu slapen w'een keertje
Eens fijn met ons twee.

Hij ligt in mijn armpjes
Zoo best naar mijn zin.
Kijk, stevig en warmpjes
Stop ik hem er in!

Ik zag hem al gapen;
't Is ook al zoo laat;
'k Wed dat hij gauw slapen
Of dommelen gaat.

Wij zijn nu een keertje
Eens fijn met ons twee.
't Was bedtijd en beertje
Die mocht met mij mee!

G. L.

HET MOEDIGE LOODEN SOLDAATJE

Op de bladzijde hiernaast zie je een sprookje half geschreven en half geteekend staan, dat verhaalt van den heldenmoed van een looden soldaatje.

Het is waarlijk een aangrijpend verhaal en het loont dus zeker de moeite het aandachtig te ontcijferen.

Diegenen van jullie, die het sprookje op het eerste gezicht vlot oplezen kunnen, zijn heele bolleboffen op puzzle-gebied, die blijkbaar wel van „Ons eigen Raadselhoekje" geprofiteerd hebben.

Wanneer je het verhaaltje heelemaal gelezen hebt, moet je vader of moeder maar eens vragen, of ze het je vlot voorlezen kunnen.

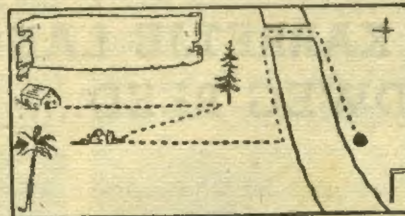
Ik wed, dat je dan nog grappige oogenblikken beleven kunt, ten minste wanneer vader en moeder niet zoo heel erg puzzle-vast zijn.

RAADSELRIJMPJE

Het is in de vrouw
En niet in den man;
Het is in het bier,
Maar niet in de kan;
Het is in het varken
En niet in het spek;
Het is bij verstandigen
En niet bij den gek.

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

DE VERBORGEN ZEEROOVERSSCHAT

De stippellijn geeft precies den weg aan, dien men loopen moet van de blokhut naar den zeerooversschat. Deze is door eén zwarte stip aangegeven.

HOE KAN JAN DEN WEG VINDEN?

Daar Jan weet uit welke richting hij van Zeestad kwam, hoeft hij den wegwijzer alleen maar zoo te wenden, dat het bordje met „Zeestad" naar de richting wijst, waaruit Jan kwam. De andere bordjes wijzen dan tevens in de goede richting, zoodat Jan zien kan welke weg naar Dijkwal leidt.

WAAR IS DE HARTENKONINGIN?

Wanneer je het plaatje omkeert, zie je links bovenaan het hoofd van de Hartenkoningin.

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

Na het feest was R in een looden
overgebleven. Dit nu graag de zien; dus de hij net=
jes zijn af, stak 1 aan om te hebben & ging
de uit. Buiten WRIJFWAS het donker = in 1 , zoodat het
geen voor kon zien. hij weer naar gaan,
toen I uit het geloopen kwam & aanbood 't
als 1 te op zijn naar van
te brengen. Doch op 't zelfde kwamen R vijandelijke
voorbij op . 100 Gr. dappere sprong ongemerkt op de
van 1 der voorbijrijdende vijanden. Weldra werd halt! gehouden de
1-R groote , waar de vijanden 1 met brandende
verstopten om dan de te nemen. 1 HGr. looden , die de slapende
bedreigd zag, trachtte de met zijn te
Toen de opkwam, eenige voor de 1 uitgedoofde
en daarnaast eenige gesmolten lood: het dappere
had zich opgeofferd om de voor 1 ramp te be- ! H.H.

SJORS VOORZITTER VAN D' REBELLEN-CLUB

DE IJVERIGE ZOEKERS

